

γράφει το εις κοινόν χαρτί με μαύρην μελά- νην) Ναυτάκι του 'Αβρόαφ (ναί, περισ- σέουον δύο-τρία λυσόχαρτα, διότι εμπορεί να χάρση κανείς κανένα, να τὸ μουντζουρώση κλπ. δια τὸ ἄλλο, ἰδὲς τί λέγου παραπάνω) Μα- μαρομένην Βασιλῆαν (ἔστειλα) Μίαν Μα- γαρίταν (ώραία ἢ ἐκδρομή;) Ἡρώα τῆς Τζου- μαγιάς, Δωδωναίου, Ἀφρισμένον Πέλαγος, Ἑλλάς Χαίρε, Φάρον τῆς Αἰγίνης, κτλ. κτλ. Εἰς δὲας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἀπριλίου, θάπανησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμός Λύσεων

Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

205. Λεξιγράφος
Μία νότα με σχῆμα
Ἄν ἐνώσω τῆς νότας,
Νῆσι παραχόημα
Θά σοῦ κάμω μικρό.

206. Στοιχειόγραφος

Τὸ κεφάλι του τοῦ βράζει
Καὶ τὸν τράχηλο τοῦ ἀλλάζει
Καὶ με τούτο εἰς λεπτό,
Φίλε λύτα, θενά εὐφροῦ,
Ἄπο ρήτορα παλῶ,
Τὸν φιλόσοφο πῶς εἰσφέρει.

207. Αναγραμματισμός

Ὡραία ζῶον, οἰκιστὸν
Εὐθύς θά σχηματίσῃ,
Ἄρχει ποταμῷ Ἰσπανικόν
Νά ἀναγραμματίσῃ.

208. Ἀσθήρ

Νάντικα κατασταθῶν οἱ
ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὥστε νάναγινώσκων-
ται: ὁρίζοντιως νῆσοι
ἱστορικῆ, καθέτως μούσα,
διαγωνίως δὲ γῶρα τῆς
Ἑλλάδος καὶ Κράτος τῆς
Εὐρώπης.

209. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 2 6 7 8 9 = Δένδρον.
2 4 5 8 9 = Διαφανές.
3 4 5 8 9 = Ἐπιθετόν.
4 2 5 8 9 = Μουσικόν ὄργανον.
5 2 3 8 9 = Ἄγριον ζῶον.
6 2 5 8 9 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
7 1 5 8 9 = Ἀνάπαυσις.
8 2 7 8 9 = Ἀντωνυμία.
9 1 6 7 8 9 = Ἐπιθετόν.

210. Ἐπιγραφή

Π Δ
Ε Β Ι
Σ Ι Ν Ε Γ Α Δ Ε Ν Ο Ο Ε
Ο Δ Ο Τ Ρ Ε Σ Ο Ν Ο Ν Γ Ρ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

211. Μικτόν

κψ - ξλ - αε - ιαη

212. Διπλή Μεσοστιχίς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτε- λούν Κράτος τῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ δεύτερα κοινάτου τρόφιμον.

1, Φυτόν ἐδαίδιον, σαλατικόν. 2, Πτηνόν φιδικόν. 3, Πατήρ τῆς Ἀθηναϊκῆς. 4, Ἐν οὐρανῷ χροονικόν διάστημα, συνώνυμον μετ' ἐποχῆς. 5, Νεώτερος Ἑλληνο-ἐθνικός ποιητής. (Καὶ αἱ πέντε ζητούμεναι λέξεις εἶνε ὀκτα- ψήφια.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5

45. Πυραμίς (πυρά, μῦς.) — 46. Ἰσπανία (εἰς Πάν τα). 47. Ἡρόδος, τὸ ρόδον. — 48. Πεῖκη, λεύκη.

49. **ΣΙΚΕΛΙΑ** 50. Ἡ μετοχή (μετ' ἰ) — 51. **ΕΙ- ΔΡΜΕΝΙΑ** ΡΗΝΙΚΟΣ (Ἰρις, **ΣΙ ΔΗ Ρ Ο Σ** Ρῆνος, ἦνιον, νίκη, **Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ** Κορσική, οἶνος, **Σ Τ Ρ Υ Μ Ω Ν** Σερῆν.) — 52. **ΓΟ- ΑΚΡΙ Τ Α Σ** ΝΕΙΣΤΙΜΑ (Γλυ- κὺς, ὄξυς, ἠνεμία, Εἰλικρινής, Ἰσθμός, Σώφρων, Τέλος, Ἰκανός, Μυῖρος, Ἀθῶος.) — 53. Ὑστερή μου γῶσι νὰ σὲ εἶχα πρῶτα.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ **Ἐνωσις** πρέπει νὰ μετ' ἀναγραφῆ ἀπὸ τὸ ψηφοδέλιτό της, ἀφοῦ φωνάζω: ὅσοι ἀντιγράφουν ψηφοδέλιτα Συλλόγων καταστρέ- φουν τὸν ὠραίο σκοπὸ τοῦ Δημοψηφίσματος.

ἌΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ἐπιγραφήν Δημοψηφίσματος Ἀ' τριμην.

Παρουσία τῆς ὑποψήφιας

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1914

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρῶτ' ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2033, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἔτησαν, ἐνεκαίμηνον, ἑξάμηνον ἢ τριμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἀπριλίου 1914. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ:

815, ἐκέρδισεν ἐν ὀρολόγιον τῆς τσέπης,
490, 233, ἐκέρδισαν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
1121, 157, 619, ἐκέρδισαν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
372, 27, 1642, 1333, ἐκέρδισαν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
204, 1896, 880, 319, 1510, ἐκέρδισαν ἑκάστος ἀνὰ μίαν ἔτησιαν συνδρομὴν Δια- πλάσεως τοῦ προσεχῆς ἔτους.
1975, 949, 1438, 90, 2026, ἐκέρδισαν ἑκάστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Ἄγγελου τῆς Ἀγάπης.
701, 1018, 555, 1812, 1700, 1547, 415, 2008, 1765, 1381, ἐκέρδισαν ἑκάστος ἀνὰ ἓν τόμον τῆς Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
1845, 164, 1236, 1669, 171, 518, 1861, 1954, 447, 844, 1571, 789, 212, 1464, 653, 1092, 796, 1618, 586, 973, ἐκέρδισαν ἑκάστος ἀνὰ ἓν τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαρῆκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μετ' ἡμῶν μετ' τὸν 22ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιούται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσως οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀπηυθνήναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρίσων ποῖους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1914 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεκαίρετως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἔτησιαν, ἢ ἐνεκαίμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τριμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ἰουλίου 1914. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μετὰ τῆς ἀνωτέρω Δεύτερας.

Ἀποδομαί ὅτι δὲν δύναμαι νὰ λάβω ἀντιπρο- σωπεῖαν Συλλόγου «Κρήνης». Σὲς πρό- τεῖνε ἀλλήλογραφίαν. Δεγεσθε, Δοξαομένη Ρήμη. — Μπουμπουλῖνα. (1Δ, 60)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 161.)

ΑΘΗΝΩΝ: Πυθαγ. Κ. Κατράνης, Γ. Ε. Μαν- δρῆς, Δημ. Καλλίνικος, Κ. Ν. Ἀλιβιζάτος, Ρηγ. Ν. Ἀλιβιζάτου, Σενία Κωνσταντινίδου, Ἀμαλία Γ. Μοσχάκη, Χαρ. Π. Τσανόπουλος, Ἀσπασία Α. Πυλαρινῶ, Κ. Κανάρης.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γκολφ. Θ. Ἀγγούσης (δύο).
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Γ. Καρούζος, Ἀδ. Γ. Κα- ρούζος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διαπάκης, Κλειὸ Παπα- γρηγορίου
ΘΗΒΩΝ: Σωκ. Ν. Παυλῖνος.
ΙΘΑΚΗΣ: Ἀνδρ. Μαράτος, Ἐρασμία Μανρο- κεφάλου, Παν. Σ. Κουβαρέδης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παῦλος Χ. Παπαδόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωάν. Π. Καζέλης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξάς.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Αἰολεῖς, Ροδόσσα Ἀγγή, Κ. Ν. Νταμντούμη, Β. Ν. Νταμντούμη, Μαρία Ν. Νταμντούμη, Στέφανος Ν. Νταμντούμη.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ντρίβα Κ. Πετρονική- ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Ἐξακουστάς, Ἑλλη- νική Ἡμιολία, Ροδωνιά.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Τοῦλα Παπαχρονόπουλου, Πατρινὸ Ναυτοπούλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Εὐστάθ. Μ. Μανωλοπούλου.
ΣΑΜΟΥ: Χ. Γεωργιάδης, Φειδ. Ν. Πανάς
Ἐφσδρος Μπιμπίκος, Θ. Στεφανίδης, Γ. Νικόλας.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Β. Ἀγγελομάτης.
ΣΥΡΟΥ: Γ. Ν. Μοσχάκης.
ΤΡΙΚΛΑΩΝ: Γ. Κ. Καρότης, Σωτ. Τζω- τσόπουλος, Κ. Θ. Κοιμαδάς.
ΥΔΡΑΣ: Π. Γ. Παντελάκης, Ἰωάννα Σ. Βεν- τῆλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη- σαν οἱ ἐξῆς δύο: **ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Μ. ΜΑΝΩΛΟ- ΠΟΥΛΟΣ** ἐν Πειραιεῖ, καὶ **ΠΑΝΟΣ Γ. ΠΑΝΤΕ- ΛΑΚΗΣ** ἐν Ὑδρῶ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν ἀπὸ 1ης Μαΐου διὰ τρεῖς μῆνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασθῶν εἰς τὴν γόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῆς: Ἐτησίαν... δρ. 8.— Ἐξάμηνος... " 4,50 Τριμηνος... " 2,50 Ἀν συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	Ἐξωτερικῆς: Ἐτησίαν... φρ. 10.— Ἐξάμηνος... " 5,50 Τριμηνος... " 3.—	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαΐου 1914	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶντας ἑκάστου λιστ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὄδος Ἐφραίμου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειον Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 22
---	--	--	--

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— Τώρα ἐξηγουῦνται τὰ πάντα! εἶπεν.

Εἶμεθα εἰς τὰ χεῖρα αὐτοῦ τοῦ κακούργου καὶ εἶνε πολὺ πι- θανόν, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀπολύ- σῃ γὰρ ἓνα κομμάτι ψωμί. Ἄ! θὰ τοῦ κοστίσῃ πολὺ ὀκρίθᾶ τοῦ μπαμπᾶ σου ὁ κύριος «ὑ- πέρπλουτος Ἀγγλος!» Ὅσο διὰ τὸν Μαρκήσιον, αὐτὸς βέ- βαια εἶνε ὑπὸ κτηνῶν τοῦ Δίκ, ὁ ὅποιος τὸν ἐσούστησεν εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, ὡς γραμμα- τεῖα. Εἶχε διαταγὴ νὰ μᾶς κρυβαθῆ, ἐδῶ καὶ τώρα πρέ- πει νὰ περιμένωμε ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ Κατακτητής, ποῦ θὰ εἶνε ὀλοένα εἰς τὸν Λονδίνον, ἢ εἰς τὸ Βερολίνον, ἢ εἰς τὴν Ἀμερικὴν... — Ὅχι, μικροῦ μου φίλου! Ὁ Δίκ εἶνε πολὺ πιθ. κο- τὰ ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε!

Καὶ συγχρόνως μετὰ αὐτὰ τὰ λόγια, μία κρυφὴ θύρα ἠνοι- χθῆ καὶ ἓνας νέος κύριος, πολὺ κομψός, μετ' ἑλευκὴν λι- νὴν φορεσίαν, μετ' ὑποκάμισον ἀπὸ σετακρούταν καὶ μετ' ἑλευ- κινες παντοφλες, παρουσιά- σθη εἰς τὴν αἴθουσαν ὡς ἀπὸ μηχανῆς.

Ὁ ἀρχιλιηστής.

Μετ' ἔλθῃ αὐτὴν τὴν ἀπρό- πτον καὶ μυστηριώδη ἐμφάνι- σιν, ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν ἐφαίνετο ἐπικίνδυνος.

Οἱ τρόποι τοῦ ἦσαν γλυ- κεῖς. Ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία του ἐρωτίζετο ἀπὸ δύο γαλανὰ μάτια, ζωηρὰ βεβαίως, ἀλλὰ

καὶ τρυφερά, καὶ θωπευτικά, ὅπως τὸ στιλ- πνον τρίγωνον τοῦ λεπτοῦ ξανθοῦ μύστακος του. Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἦ- το ὁ ἑδῆος ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖον παρίστανεν ἡ εἰκὼν. Οἱ δύο φυλακισμένοι εἶχαν ἐμ- πρὸς τὸν κ. Δίκ, τὸν ἐπιλεγόμενον Κατακτητὴν καὶ τρομοκρατοῦντα τοὺς δύο κόσμους!

«Ἐνας νέος κύριος, πολὺ κομψός, παρουσιάσθη εἰς τὴν αἴθουσαν.» (Σελ. 173, στ. α')

Ὁ κ. Δίκ δὲν ὠμιλοῦσεν. Ἐφαίνετο προσφερόμενος μ' ἐμπιστοσύνην εἰς τ' ἀνή- συχα βλέμματα τῶν νεαρῶν αἰχμαλώ- των του.

Ἐπειτα ἀνάψεν ἓνα σιγαρέττο, ποῦ τὸ ἐδῶλεν ἀπὸ μίαν κομψοτάτην χρυσὴν θή- κην, καὶ ἐκύτταξεν ὀχι ἀνευ ἐκπλήξεως τὸ ἀνοιχτὸν ἐρμάρι καὶ τὸ βιβλίον ποῦ ἦτο εἰς τὸ τραπέζι.

— Κύριε Δουλοῦ καὶ κύ- ριε Τζούλη, εἶπε τέλος, εἶ- μαι εὐτυχῆς ποῦ βλέπω, ὅτι ἠύρατε τρεπον διὰ νὰ περνᾶτε τὰς ὥρας σας. Οἱ ἀνόητοι ὑπηρεταί μου ἐξέχασαν νὰ σᾶς ἀνοίξουν τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐκίματε πολὺ καλά ποῦ ἐλά- θετε αὐτὴν τὴν φροντίδα μό- νοι σας.

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ὁ κομ- ψὸς κύριος ἐπήρξε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἀγκιστρον ποῦ κα- τεσκεύασε τόσον ἐπιτηδεῖως ὁ μαθητευόμενος, καὶ τὸ ἐ- κύτταξε προσεκτικῶς.

— Ὡραία ἐργασία! ἀνε- κραξε ρίπτων τὸ ἐργαλεῖον εἰς τὸ τραπέζι. Βλέπω, ὅτι ὁ κ. Τζούλης εἶνε πολὺ ἐξυ- πνος καὶ πολὺ ἐπιτήδειο παιδί.

— Ὅ, τι μπορῶ, κάμνω! ἀπεκρίθη ὁ μαθητευόμενος, κολακευθεὶς ἀπὸ τὰ φιλοφρο- νήματα αὐτά, καὶ ἄς ἦταν εἰ- ρωνικά.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ κ. Δίκ εἶχεν ἐξαπλοθῆν ἐπιχαρίτως εἰς μίαν πολυθρόναν καὶ στρα- φεῖς πρὸς τὸν Δουλοῦ, ὁ ὁ- ποῖος, ἐκπληκτός καὶ τρομα- γμένος, δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ:

— Λοιπόν, μικρὸ μου φίλε, πῶς σοῦ ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς τὸ περίφημον αὐτὸ ταξίδι τοῦ Μαρόκου; τί ἐντύπωσιν σοῦ ἔκαμεν ὁ τόπος; Ὁ Δουλοῦ δὲν ἤξευρε τί

«Απάντησε. "Ολ' αυτά που του συνέβησαν, ήσαν τόσο παράξενα και τόσο όλιγον τὰ έννοουσε! Δι' αυτό έπροτίμησε νά έρωτήση και αυτός :

— Μου κλάνετε, κύριε, την χάριν νά με πληροφορήσετε διά τους γονείς μου και νά μου πητε, αν θά μπορούσω νά τους εξα-

«Ο κ. Δικ ανέλαβε νά παρασκευάση τὰ ποτά...» (Σελ. 174, στ. 6')

ναϊδῶ γρήγορα; Φαντάζομαι πόσο θάνη-συχον για μένα!...

«Ο κ. Δικ υπέλαβε :

— Είμπερῶ νά σέ βεβαιώσω, ότι ο μπαμπάς, ο λαμπρός μου φίλος, καθώς και ή κυρία μητέρα σου, είνε εξάαιρετα είνε την ύγιαν των. Τώρα βέβαια θά εύρίσκωνται είνε τὸ Μαρρακί, και θά καλοπερνούν.

«Ο Λουλού, εύχαριστημένος από την πληροφορίαν, έπανέλαβε την έρώτησίν του :

— Και τότε θά μπορούσω νά πάω νά τους βρω :

«Ο ληστής έβαλε τὰ γέλια.

— Μπα; έκαμε τόσο πολὺ βιάζεσαι λοιπόν νά με άφίσης; Άλλά χωρίς νά τὸ καυχῆθῶ, φίλε μου, μπορῶ νά σέ βεβαιώσω, ότι εἶσαι άδικο, διότι δύσκολα είνεμπορεῖ νά εύρεθῆ είνε τὸ Μαρόκον φιλοξενία τελειότερα από αυτήν που σου προσφέρω. Δέν εἶσαι ιδέαν πόσον άγριο είνε άκόμη αυτός ο τόπος! Δέν μπορεῖ κανείς νά βρῆ ούτε ένα σιγαρέττο, ούτε μία σαμπάνια τῆς προκοπῆς... Εὐτυχῶς έχω κάμη άφθονες προμήθειες κ' εδῶ-πέρα δέν μᾶς λείπει τίποτε. Νά, θέλεις τώρα νά σου προσφέρῶ ένα κοκτάιλ; Θά ιδῆς ότι δέν πίνουν καλλίτερο είνε τὰ μπαρ των βουλεβάρτων.

Βεβαίως ο ληστής θά ήγγισε με τὸ πόδι κάποιον ήλεκτρικὸν κουδούνι τοποθετημένον υπό την τράπεζαν' διότι, μετ' όλίγα λεπτά, εκτύπησεν ή θύρα τῆς αἰθούσης και ο ώραίος εκείνος υπηρέτης, τὸν

όποιον τὰ παιδιά είχαν νά ιδούν από την ήμέραν τῆς άφίξεώς των, εισηλθεν. Έκρατούσε μεγαλοπρεπῶς ένα δίσκον, επί του οποίου υπῆρχον δοχεία με πάγον, καλαμάκια, ποτήρια και διάφορα μπουκαλία.

Τάφισεν όλα είνε τὸ τραπέζι και; άνταλλάξας βλέμμα με τὸν κύριόν του, εξήλθε χωρίς νά προσφέρῆ λέξιν.

Τότε ο κ. Δικ ανέλαβε νά παρασκευάσῃ τὰ ποτά. Μεταγγίζων δὲ και άνακατεύων, με έκτακτον πραγματικῶς δεξιότητα, ώμιλοῦσεν όλόνεν :

« Υπάρχουν, έλεγε, έκατὸν όγδόντα εξ διάφοροι τρόποι παρασκευῆς του κοκτάιλ. Είνε τὸ Συχολείον βέβαια δέν τους διδάσκεισθε νομιζῶ όμως ότι θά έκαμαν πολὺ καλλίτερα αν σᾶς εδίδαξαν τέτοια χρήσιμα πράγματα, παρά ξηρά λατινικά. Έγώ, παραδείγματος χάριν, ήμουν ο άμελέστερος μαθητῆς' άλλ' αυτό δέν μ' έμπόδισε, μικρέ μου φίλε, νά γίνω άνθρωπος και νά τραβήξω μπροστά.

«Ο Τζούλης έμιλεῖ πολὺ.

«Ο Τζούλης έσιωπῶσε πρό πολλῆς ώρας και ή γλώσσά του, φυσικά, τὸν έτρωγεν. Η έπιθυμία του τώρα ήτο νάποκριθῆ με καμμίαν δηγιτικήν άστεϊότητα είνε τὸν ληστήν αυτόν, του οποίου τὸ ύφος τὸν εξώργιζε. Δι' αυτό ήρπασε την παρυσιασθεῖσαν εύκαιρίαν και ανέκραξε :

— Πραγματικῶς, κύριε Δικ, κατορθώσατε νά δημιουργήσετε μίαν πολὺ λαμπρὰν θέσιν είνε τὸν κόσμον των μεγάλων ληστών.

«Ο Λουλού εφοβήθη πολὺ άκούσας τὸν φίλον του νά όμιλῆ με τὴν αὐθάδειαν είνε εκείνον, ο οποίος τὸς εἶχεν είνε τὴν εξουσίαν του. Άλλ' ο κ. Δικ δέν εφάνη διόλου δυσαρεστηθείς από τὸ παράξενον φιλοφρόνημα του μαίητευσόμενου. Άπεναντίας έδειξεν ότι έκολακεύθη, και άπεκρίθη :

— Ναι, παιδιά μου, είνε τὴν έποχῆν μας που είνε τόσο δύσκολον νά εύδοκιμήσῃ κανείς, εἶγω καυχῶμαι, ότι εύδοκίμησα είνε τὸ στάδιον που εξέλεξα. Ηρξισα από άπλους λωποδύτης και σήμεραν είνεμαι άρχηγός μᾶς ληστοσυμμορίας με κεφάλαιον πενήντα εκατομμύρια! Όπως λέγει άκριβέστατα και ή φημηρία που διαβάσατε, έχω υποκαταστήματα είνε όλον τὸν κόσμον και διευθύνω ένα στρατὸν από τρεῖς χιλιάδες ανθρώπους, που μου είνε άφοσιωμένοι μέχρι θανάτου. Ιδού τί κατορθώνει

κανείς, μικροί μου φίλοι, όταν έχῃ φρόνισῃ, έπιμονῆν και άφοβίαν.

Τὸς εἶπεν άκόμη και άλλα πολλά, πίνων όλόνεν μαζί των τὸ κοκτάιλ. Άνθρωπος άνευ ήθικου αίσθήματος πλέον, έκαυχάτο πραγματικῶς, ότι δέν ήτο κοινός κλέπτης, αλλά μέγας έπιχειρηματίας, καλλιτέγνης είνε τὸ εἶδός του, ήγεμῶν κερδίζων διά του στρατοῦ του εκατομμύρια, όπως άλλοι κερδίζουν μάχας. Όμιλοῦσε δὲ τόσο εύμορφα, με τὴν χάριν, με τὴν πειθῶ, ώστε ο Λουλού ήρξισε νά τὸν θαυμάζῃ και νά τὸν πιστεύῃ.

«Ο Τζούλης όμως, πρακτικώτερος, γνωρίζων καλλίτερα τὸν κόσμον, δέν παρεπληθή τὸσον εύκολα, και με μίαν λέξιν έβαλε τὰ πράγματα είνε τὴν θέσιν των.

— Μάλιστα, εἶπεν, όλ' αυτά είνε ωραία. Άλλ' επειδή σήμερα κλέβετε εκατομμύρια, αντί νά κλέβετε πεντόφραγκα, αυτό δέν σημαίνει ότι εἶσθε και τίμιος άνθρωπος... Κατὰ διαταγῆν σας βέβαια μου έσφυξαν τὰ πόδια και μ' έβασάνισαν στὸν χείμαρρο!

«Άκούσας αυτάς τὰς λέξεις, ο κ. Δικ έσηκώθη άποτόμως.

— Τί λές, μικρέ; ανέκραξε' σ' έβασάνισαν; και γιατί;

— Πῶς; έκαμεν ο Τζούλης' δέν τὸ ξέρατε;... Του κεφαλιού του λοιπόν έκαμε εκείνο τὸ παλινδρομικόν, ο Μαρκήσιος;

Κ' έσπευσε νά διηγηθῆ πῶς ο κ. Δυπόν, ύποπτευθείς ότι κατεῖχε τὰ δύο εκατομμύρια του κ. Ρισανέλ, έδοκίμησε νά τὸν τὰ πάρῃ διά βανταστηρίων.

«Ο κ. Δικ ήκουσεν αυτήν την διήγησιν με μεγάλην προσοχῆν και είνε τὸ τέλος εδῆλωσε :

— Ο Δυπόν εφάρθη σάν κτήνος... Θά τιμωρηθῆ!

— Μπράβο! εφώνασεν ο Τζούλης' και τὸς πρέπει!

Κατόπιν, δυσπιστῶν άκόμη, ήρώτησεν :

— Μ' αλήθεια, σεῖς δέν τὰ ξέρατε αυτά; Ο παλινδρομικὸς εκείνος δέν με μετεχειρίσθη έτσι κατὰ διαταγῆν σας;

— Σου όρκίζομαι, όχι! άπεκρίθη ο άρχιληστής με άξιόπρέπειαν, ή όποία εξέπληξε και αυτόν τὸν μαθητευόμενον.

— Καλά, άπεκρίθη αυτός με συγκατάβασιν' σᾶς πιστεύω.

Σιγῆ διεδέθη τὸν παράδοξον αυτόν διάλογον.

«Ο κ. Δικ εβημάτιζεν είνε τὴν αἴθουσαν

«Θά μου πῆς όμως και που εκρυφες εκείνα τὰ δύο εκατομμύρια...» (Σελ. 175, στ. α')

ή όποία εξέπληξε και αυτόν τὸν μαθητευόμενον.

— Καλά, άπεκρίθη αυτός με συγκατάβασιν' σᾶς πιστεύω.

Σιγῆ διεδέθη τὸν παράδοξον αυτόν διάλογον.

«Ο κ. Δικ εβημάτιζεν είνε τὴν αἴθουσαν

σκεπτικῶς. Έξαφνα εσταμάτισεν ένώπιόν του Τζούλη, και κυττάζων αυτόν άπενῶς, τῷ εἶπε :

— Καλά έκαμες, παιδί μου, που μου μίλησες με ειλικρίνειαν και μ' έμπιστοσύνην. Θά μου πῆς όμως και που εκρυφες εκείνα τὰ δύο εκατομμύρια. Ά, έμένα θά μου τὰ πῆς!

Τότε ένῳρσεν ο Τζούλης τὸ μεγάλο λάθος που εἶχε κάμῃ. Όρισμένως ή γλώσσά του έτρεχε πολὺ και τὸς έπαίξε πολὺ άσχημα παιγνίδια.

«Ο γραμματεὺς θά περιωρίσθη νά εἶπῃ άπλῶς είνε τὸν προϊστάμενόν του ότι τὰ δύο εκατομμύρια δέν εύρέθησαν επί τῆς θαλαμηγού. Θά εκρινεν ίσως περιττόν νά διηγηθῆ πῶς τὸν εξεγέλασεν ο κ. Ρισανέλ και πῶς κατώρθωσε νά σώσῃ τὰ χρήματα, έμπιστευθείς αυτά είνε τὸν Τζούλην.

Και ίσού ότι αυτός, άπεριτηκῶς, έδωσεν είνε τὸν φοβερόν άρχιληστήν την πληροφορίαν, την όποιαν ήγγει!

«Οι όθροι του Κατακτητοῦ.

Δέν ήμπερσε νά κρατηθῆ.

— Πᾶει, εφώνασε, την έπαθα!... Τί άνόητος που είνεμαι!

«Ο άρχιληστής προσεπάθησε νά τὸν μεταπεισῃ.

— Μὴ όχι, τῷ εἶπε, δέν έκαμες καμμία άνοησία. Θάνκητῆς την ελευθερίαν σου, αν μου δώσῃς τὸν τρόπον νά βρω τὰ δύο αυτά εκατομμύρια. Θά είνε τὰ λύτρα τὰ δικά σου. Έγώ, αν δέν μου κάμῃς τὸ μικρὸν αυτό δῶρο, βεβαίως δέν θά σφρίσω πολὺ γρήγορα...

— Και τί θά με κάμετε τότε; ήρώτησεν ο Τζούλης.

— Άπλῶστατα, θά σέ κατατάξω είνε τὸς μαθητάς μου.

«Ο Τζούλης ανεπίδησε με άγανάκτησιν.

— Σᾶς λέγω λοιπόν, άγαπητέ μου κύριε, εφώνασεν, ότι εἴχετε πολὺ μεγάλο λάθος! Ούτε μαθητῆς σας θά γίνω, ούτε θά σᾶς πῶ, όπως δέν τὸ εἶπα και στὸν Δυπόν σας, που εκρυφα τὰ χρήματα που μου ενεπιστεύθησαν. Βάλτε τὸ αυτό καλά στὸ νοῦ σας, κύριε άρχιληστά!

— Δέν θά μου πῆς τὸ μυστικόν σου; έπέμεινεν ο κ. Δικ.

— Ποτέ!

— Παιδί που εἶσαι!

— Μήπως θά μου κάμετε και σεῖς βανταστηρία;

«Ο άρχηγός άνένευσε περιφρονητικῶς.

— Όχι, εἶπεν, εἶγω έχω ασφαλέστερα μέσα... Άλλ' άρετὰ εἶπαμε για σένα. Άς μιλήσωμε τώρα και για τὸ μικρὸν σου φίλο.

— Ναι, άπήνησεν ο Τζούλης θυμωμένος' αυτός σᾶς ενδιαφέρει περισσότερο, γιατί είνε ποῖδ πλούσιος.

«Ο κ. Δικ προσεποήθη ότι δέν ήκουσε και, άπαθῆς πάντοτε, εξηκολούθησε :

— Μικρέ μου Λουλού, πρέπει νά μά-

θῆς την τύχην που σε περιμένει' εδῶ. Μὴ φοβῆσαι, παιδί μου, γιατί θά ιδῆς ότι δέν είνε τίποτε φοβερό.

— Άχ, πῆτέ μου γρήγορα, κύριε! παρεκάλεισεν ο υἱός του εκατομμυριούχου.

— Ιδού, υπέλαβεν ο κ. Δικ. Απόψε θά γράψῃς στὸν πατέρα σου ένα γράμμα και θά του λέγῃς ότι εἶσαι είνε τὴν εξουσίαν μου, ότι καλοπερνᾶς είνε τὸν πύργον μου, άλλ' ότι τὸν επεθύμησες και τὸν παρκαλεῖς νά κάμῃ τὸ γρηγορώτερον, τι πρέπει διά νά σ' ελευθερώσῃ.

— Και;... ήρώτησεν ο μικρός' θά με στείλεις έπειτα στὸν μπαμπά;

«Ο κ. Δικ έβαλε τὰ γέλια.

— Ά, όχι, τόσο γρήγορα, εἶπε. Πρέπει πρώτα νά γίνουν μερικά μικρά διατυπώσεις. Έννοεῖς καλά, ότι δέν σ' εκουβίλησα στὸ Κασμπά με τρεῖς έξοδα, μόνον και μόνον για νά λάβω την εύχαριστήσιν νά σέ φιλοξενήσω!...

— Βέβαια, υπέλαβεν ο Τζούλης, ο κ. Ρισανέλ πρέπει νά πληρώσῃ τὰ έξοδα!... (Έπειτα συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΠΟ την ύψη λην προστασίαν τῆς Βασιλείσσης, εδῶθη την περασμένην Κυριακῆν είνε τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, κοσμοβριθές, ή έορτῆ του Λυκειου των Έλληνιδων. Το πρόγραμμα τῆς άπετελειτο ελόκληρον από ελληνικούς χορούς και θαυμασία αυτή επίδειξις τῆς «πατρίου όρχήσεως»,

συνειργάσθησαν με τὸ Λύκειον των Έλληνιδων : τὸ Ὡδειον Αθηνῶν, διά τὸ μουσικὸν μέρος, ή Έλληνογαλλικῆ Σχολῆ Μεταξά, άποστείλασα τὸς χαριτωμένους μικρούς φουστανελλάδες τῆς, και ή Χορωδία του Πανεπιστημίου. Έπάνω από διακόσια κορίτσια των Αθηνῶν, μικρά και μεγάλα, καθώς και άγορρία, διηρημένα είνε «όμάδας» και περιδεδλημένα με κάμῃ τῆς ιδιαιτέρας ένδυμασίας όλων των χωρῶν του Έλληνισμοῦ, παρήλασαν πρό των αναριθμητῶν θεατῶν και έχόρευσαν τεχνικώτατα όλων αυτών των τόπων τὸς ιδιοίερους χορούς.

Είνε τὴν άρχην έγεινε μία μεγαλοπρεπῆς παρέλασις «αρχαϊκή» από αὐλητρίδας, κανηφόρους και χορευτριάς. Ητὸ

ώς διά νά δειχθῆ ή ένότη, ή συνέχεια του Έλληνισμοῦ διά των αἰώνων και ή καταπληκτικῆ όμοιότης των αρχαίων πρός τὰ σημερινά... Έπειτα παρήλασαν αι ομάδες των χωριῶν τῆς Αττικῆς, τῆς Σαλαμίνος, τῆς Κερύνηου, των Μεγάρων. Και αι ώραίαι αὐταί βλαχοποδαί: έχόρευσαν, με συνοδείαν πάντοτε όρχήστρας και χορωδίας, τὸν κλέφτικον και την πράταν. Έπειτα έχορευθῆ ο ώραϊότατος Πεντοζάλης από την ομάδα τῆς Κρήτης. Έπειτα οι θεσσαλικοί και μακεδονικοί χοροί, από τὰς ομάδας του Πηλίου, του Κάμπου, του Τρίκερι, κτλ. Έπειτα ο συρτός, ο σακωνικός, ο ήπειρωτικός, ο κρητικός πυρρίχιος, ή σουστά, και τέλος ο νησιώτικος μπάλος, ο θεαματικώτατος, από τὰς ομάδας τῆς Πελοποννήσου, τῆς Μάνης, τῆς Χίου, τῆς Μυτιλήνης, των Ιονίων νήσων, του Σουλίου, των Ιωαννίνων, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου και των Δωδεκανήσων.

Βλέπετε, ότι όλη ή Έλλάς, όλος ο Έλληνισμός άντιπροσωπεύθη εκεί με τὰς εθνικὰς ένδυμασίας, με τὸς εθνικούς χορούς και την εθνικῆν μουσικῆν και ποιησιν αυτών των χωρῶν. Ητὸ κάτι ώραϊόν! Το Λύκειον των Έλληνιδων, με την κυρίαν Παρρὲν επί κεφαλῆς, και με την κυρίαν Κρεστένιτου, ή όποια με τὸσον ένθουσιασμόν εδίδαξεν είνε τὰ κορίτσια των Αθηνῶν νά χορεύουν ελληνικά και επανέφερον είνε τὴν πρωτεύουσάν μας την λησμονημένην εθνικῆν όρχησιν, — είνε άξιον συγχαρητηρίων. Το έργον του αυτό, καλλιτεχνικὸν συγγρόνως και πατριωτικόν, έχορῆτευσε και τὸν Κάιζερ είνε τὴν Κέρκυραν, ο οποίος τόσο ένθουσιάσθη, ώστε εἶπεν, ότι αι δύο τελευταίαι ήμέραι τῆς εκεί διαμονῆς του, κατὰ τὰς όποιάς, ταξιδεύσασαι επίτηδες, έχόρευσαν ένώπιόν του αι διακόσαι χορευτρία του Λυκειου, υπῆρξαν αι ώραϊότεραι τῆς ζωῆς του.

Πόσον ώραίαι, πόσον εύγενεῖς είνε οι χοροί μας, άρκεῖ νά δείξῃ τὸ γεγονός, τὸ μορτυρούμενον από όλους τὸς αρχαιολόγους, ότι είνε τὰ περισωθέντα λειψανα των αρχαίων ελληνικῶν χορῶν. Ο άρχαιότερος όλων είνε ο συρτός και ή τράτα. Μία έπιγραφή μάλιστα, εύρεθεῖσα είνε τὸν ναόν του Απολλωνος, είνε τὸ Πτόον τῆς Εύβοίας, χαρρακτηρίζει τὸν συρτόν ως «πάτριον όρχησιν». Μάθετε νά χορεύετε και σεῖς, άγαπητοί μου, τὸς εθνικούς μας χορούς. Μὴ τὸς περιφρονησετε ποτέ επειδή τάχα δέν χορεύονται... είνε τὸ Παρίσι. Είνε ώραϊότεροι, καλλιτεχνικώτεροι, σεμνότεροι και εύγενέστεροι από τὸς Εὐρωπαϊκούς. Υπενθυμίζου, και άποδεικνύουν αν θέλετε, την ένδοξον καταγωγήν μας. Και μᾶς κλάνουν υπερηφάνους ότι εἶμεθα Έλληνες. Νά τὸς μάθετε και νά τὸς χορεύετε. Πρώτα αυτούς, και έπειτα τὸς εὐρωπαϊκούς.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
(Συνέχεια: Ίδε σελ. 157)

Πλόκ απερίσθη: — Τότε θα έχρσι-άζοντο έξη αστυ-φύλακες, γιατί τὸ Ρόπαλο μόνο του κάνει για τέσσα-ράς άνδρας. Ἄλλα θ' ἀρκέσωμε οἱ δύο μας, ὁ Δυ-βάλ κι' ἐγώ, για νὰ σώσωμε τὴν λειψανοθήκη καὶ για νὰ συλλάβωμε τοὺς ληστές, ἐλπίζω. Σε τέττοιον εἶδους δου-λειές ὅσο λιγώτεροι εἶνε, τόσο λιγώτε-ρος θόρυβος γίνεται καὶ τόσο ἡ ἐπιτυχία εἶνε πὺ σίγουρη.

— Φίλε μου, θὰ μιλήσω στὸν διεύθυ-τὴν τῆς αστυνομίας, γιατί ἡ εὐθύνη εἶνε σοβαρά.

— Ἐὰ ἔλθω ἀπόψε νὰ πάρω τὴν ἀπάν-τησι. Τώρα θὰ φύγω ὡς γιατρός Καχύ. Κατ' εὐθείαν θὰ πάω στὸ σπίτι μου. Κι' ἐκεῖ θὰ κάμω ἄλλη μεταμφίσει, για νὰ τριφυρίσω ἐλεύθερα στὸ Παρίσι εἰς ἀναζή-τησιν τοῦ μολοσσού μου. Ἐχω μιὰ ἰδέα ὅτι ὁ ἀγριος αὐτὸς σκύλος μᾶς ἐπιφυλάσ-σει καινούργιες ἐκπλήξεις. Καὶ ἡ ἀνελίνη μου τὸν ἔχει σημαδεμένο γι' ἀρκετὸ καιρό.

Δυὸ ὥρες ἔ-πειτα, τὸ ἀπόγευ-μα τῆς Κυριακῆς ἐκείνης, οἱ πολυά-ριθμοι περιπατή-ται τῶν Παρι-σίων μποροῦσαν νὰ ἴδουν ἕνα μικρὸ ζαχαροπώλη κα-τάλευκο, πὺ κρα-τούσε μ' ἐπιτη-δειότητα ἀξίωση-μείωτη ἕνα κἀνι-στρο ἀπάνω στὸ κεφάλι του.

«Μιὰ ἀμαξα νοσοκομείου ἐσταμάτησε ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ Λεγά...» (Σελ. 158, στ. α')

Ὁ κατάλευκος αὐτὸς ζαχαροπώ-λης πὺ εἶχε ὕψος μορτάκου πονηροῦ ἦταν ὁ Ἐρβελίν κι' ἐπήγγαινε εἰς ἀ-ναζήτησιν τοῦ ση-μαδεμένου σκύλου.

7. — Ἡ Δευανοθήκη.

Τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ, στὰς ἑννέα, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὁ Πλόκ εἶχε δώση ρανταβού ἐστὺς συντρόφους του, δια νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κλέψουν τὴν λειψανοθήκη. Καθὼς τοὺς εἶγεν εἰπῆ, ἔλα θὰ ἦσαν προετοιμασμένα ἀπὸ τὸν

«Λαίλαπα», πὺ θὰ τοὺς ἐπερίμενε νὰ τοὺς ὑποδεθῇ τὴν Πέμπτη. Κατὰ πᾶσαν λοιπὸν πιθανότητα, ἡ κλεψιά θὰ ἐγίνετο τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρα-σκευή.

Ἀπὸ τὴν Δευτέρα τὸ πρωί, ὁ Ἐρβελίν ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ σχέδιον τῆς δύσκο-λης Δυβάλκουτρατείας. Εἶδε πρώτα-πρώτα τὸν αὐτῆς καὶ οἱ δύο μαζὶ συνεζήτησαν τὴν ὑπόθεσι. Ὅσον ἱκανοὶ καὶ γενναῖοι καὶ ἂν ἦσαν, οἱ δύο αστυνομικοὶ δὲν ἀπέ-κρυπταν τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κινδύ-νους πὺ παρουσίαζε ἡ καινούργια τῶν ἐπιχειρήσει.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς πληροφορίας πὺ εἶχεν, ὁ Ἐρβελίν ἐβγάλε τὸ πρῶτον αὐτὸ σπουδαῖο συμπέρασμα:

Διὰ νὰ διαλέξῃ ὁ Πλόκ τὸν «Λαίλαπα», θὰ τὸν ἤθελε, φαίνεται, δια νὰ ὀδηγήσῃ κάποιον αὐτοκίνητο. Ὁ καινούργιος αὐτὸς, ἂν καὶ δὲν εἶχε καμμιά ἐξαιρετικὴ δύναμι, ἦτον ὅμως σωφὲρ ἐπιτήδειος καὶ τολμη-ρός, πὺ ὑπερνεκίδεσε κάθε ἐμπόδιο. Ἡ ἀναχώρησις λοιπὸν ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἔχη ἄλλο σκοπὸ, παρὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν Πλόκ καὶ τὸ «Ρόπαλο» εἰς ὄρισμένο μέρος, ὅπου ὁ «Λαίλαπα» θὰ τοὺς ἐπερίμενε με-τὸ αὐτοκίνητό του.

Τὸ κυνήγι τῶν δύο καινούργων, ὅσο θὰ ἐταξείδευαν με σιδηρόδρομο, ἦταν παιγι-δάκι διὰ τοὺς δύο ἱκανοὺς αστυνομικοὺς. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἔμωζε, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ σιγή πὺ ὁ Πλόκ καὶ τὸ «Ρόπαλο»

ΟΙ ΔΥΟ ΙΑΚΩΒΟΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

(Συνέχεια: Ίδε σελ. 168)

ΚΑΛΥΨΑ: — Δὲν πιστεύω δὰ νὰ ἔλθῃ με-τὰ πόδια ἀπὸ τὸν σταθμὸ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Διόλου παράδοξο, ἴσως νὰ εἶνε φιλάργυρος, ὅπως ὅλοι οἱ χωρικοὶ.

ΚΑΛΥΨΑ: — Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, ἄς πλη-σιάζωμε ἐς τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου, καὶ ἄς προσέχωμε. Ἐλα! (Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δρόμου. Ὁ Ἀριστείδης τὴν ἀκολουθεῖ).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (βλέπων ἔξω ἀπὸ ἔξω): — Μπᾶ! κίτταξε! δὲν σοῦ φαίνεται πὺς εἶνε αὐτὸς;

ΚΑΛΥΨΑ: — Αὐτὸ τὸ ἀκτένιστο καὶ κα-κοντυμένο παιδί;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ναι... Δὲν βλέπεις τοῦ ὀβάλου νὰ ἔμωζ;

ΚΑΛΥΨΑ: — Γιατί διατάζει;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ἄλλα νὰ, κτυπᾶ! Ποῦ εἶνε ἡ Μαρία, καὶ δὲν ἀκούει; Πρέπει νὰ καταβῶ ν' ἀνοίξω ἐγώ. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΑΛΥΨΑ, μόνη.

ΚΑΛΥΨΑ, ἀπογοητευμένη: — Εἶνε ἀκόμα χειρότερος ἀπ' ὅ,τι τὸν ἐφανταζόμουν. Καὶ τὸ πρόσωπό του τί ἄλλο, ἴσως θὰ τὸν ἐκούραζε τὸ ταξεῖδι...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ ἰδία, **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ** καὶ **ΙΑΚΩΒΟΣ** ἐνδε-δυμένοι σὰν παιδι τῆς κατωτάτης τάξεως. Εἶνε ὠχρός, ἡ κόμη του ἐν ἀταξία καὶ φαίνεται τρομαγμένος. Εἰσέρχεται, ἀκολουθῶν τὸν Ἀριστεί-δην, ὁ ὁποῖος τὸν κρατεῖ ἀπὸ τὴν χεῖρα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, σοῦ παρουσιάζω τὴν ἀδελφὴν μου Καλυψώ.

ΙΑΚΩΒΟΣ: — Πῶς; ξεύρετε καὶ τὸ ὄνο-μά μου;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Μὰ βέβαια! πιστεύω νὰ ξεύρης καὶ σὺ τὰ δικὰ μας.

ΚΑΛΥΨΑ: — Πῶς πέρασες εἰς τὸ ταξεῖδι, ἐξάδελφέ μου;

ΙΑΚΩΒΟΣ (κατ' ἰδίαν): — Ἐξάδελφέ μου; Πιστεύω νὰ μοῦ δώσουν τίποτα νὰ φάγω. (Δυνατά:) Ἐ! ὄχι καὶ τόσο ἄσχημα... λιγάκι κουραστικό μόνο... τί-ποτα ἄλλο.

ΚΑΛΥΨΑ: — Βέβαια, καὶ μάλιστα ὅταν ταξείδευῃ κανεὶς πρώτη φορᾶ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (γελών): — Ἄλλα νομίζεις ὅτι ὁ ἐξάδελφός μας δὲν ἐκινήθη ὡς τώρα ἀπὸ τὸν πύργο του, ὅπως τὸ στρεῖδι ἀπὸ τὸν βράχο του;

ΙΑΚΩΒΟΣ (κατ' ἰδίαν): — Διόλο! με-παίρνουν για πυργοδοσπότη! (Δυνατά:) Μόνο τὸ φαγὶ μοῦ λείπει τώρα δύο μέρες.

ΚΑΛΥΨΑ (κατ' ἰδίαν): — Τι ὀμιλία! τί στάσις! πὺς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας! (Δυνατά:) Ὁ ἀπορῆς ἴσως πὺ δὲν βλέπεις τὴν θεῖα σου, ἔ; Μὰ εἶχε

μεγάλην ἀνάγκη νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν θ' ἀρ-γήσῃ ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΙΑΚΩΒΟΣ (χωρὶς ἐνθουσιασμών): — Ἄ! (κατ' ἰδίαν). Δὲν μοῦ δίδουν τίποτε νὰ φάγω!... πὺς νὰ κάμω;... πὺς νὰ τοὺς τὸ πῶ;...

ΚΑΛΥΨΑ: — Ἄλλα, ἐξέχασα, ἐξάδελφέ μου! μήπως διψᾷ;

ΙΑΚΩΒΟΣ (τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη αἰφνιδίως): — Εἶνε ἀλήθεια, ἐξάδελφῃ μου, ὅτι διψῶ πολὺ, ἀλλὰ... νὰ σᾶς τὸ πῶ χωρὶς ντροπῆ, δὲν ἔχω καὶ λιγώτερον πείνα.

ΚΑΛΥΨΑ: — Καὶ δὲν τὸ λέγεις τόσην ὥρα; Δὲν εἶμαστε ξένοι! Ὁ ἄ σου φέρω ἀμέσως κάτι νὰ τσιμπήσῃ, για νὰ ἔχῃς τὴν δύναμι νὰ περιμένῃς τὸ δείπνο. (Ἐ-ξέρχεται ἀριστερά.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἰδιοὶ ἐκτὸς τῆς ΚΑΛΥΨΟΥΣ.

ΙΑΚΩΒΟΣ (ἀνακουφισθείς): — Τι καλὴ πὺ εἶνε ἡ ἀδελφῆ σας!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: — Ναι, κάποτε (κατ' ἰ-δίαν).

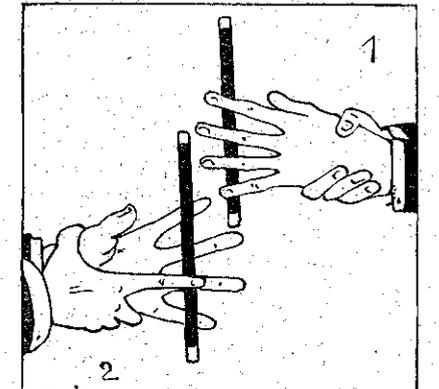
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἄγελας ἐξάπους

Ἐσχάτως εἰς τὸ Παρίσι, μιὰ ἀγελάς με-ἔξη πόδια, ἐ-φάνη εἰς τὴν Ἀγορὰν τῶν Κτηνῶν. Τὸ περίεργον αὐτὸ τέρας, τοῦ ὁ-ποῖου δημοσι-εῖομεν τὴν εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας, ἔχει τὰ δύο παραπανιστὰ ἄκρα κρεμασμένα, ὡς ἀχρηστὰ χέρια, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ἀρι-στεροῦ ὤμου.

Ταχυδακτυλογραφικὸν παίγνιον

1. — Ὁ ταχυδακτυλογράφος αὐτὸς πὺς κρατεῖ τὴν μαγικὴν του ράβδον ἐραπτο-μένην τῶν τεσσάρων του δακτύλων, χωρὶς νὰ πίπτῃ κάτω;

διαν). Τι βλάξ πὺ εἶνε! οὐφ! δὲν ἐρ-χεται γρήγορα ἡ Καλυψώ;... δὲν ξεύρω τί νὰ τοῦ πῶ.

(Σιωποῦν καὶ οἱ δύο εἰς κωμικὴν ἀμηχανίαν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἰδιοὶ. ΚΑΛΥΨΑ, εἰσέρχεται ἀπὸ τὰ ἀριστερά, κρατοῦσα ἕνα δίσκον με πο-τήρια, φιάλην, ὄπωρικα καὶ μπισκότα.

ΚΑΛΥΨΑ (ἀφίνουσα τὸν δίσκον): — Δὲν ξεύρω πὺς πῆγε ἡ Μαρία. Ὁ ἄ φλυα-ρῆ δίχως ἄλλο με τὸν καινούργ; ἐγὼ ὁ-μως, για νὰ μὴν ἀφίσω τὸν ἐξάδελφὸς μας νὰ περιμένῃ, τὰ ἔφερα καὶ ὁ ἄ τοῦ προσφέρω ἡ ἰδία.

ΙΑΚΩΒΟΣ (με σκαιότητα): — Ὁ ἄ σᾶς βί-λω σὲ κόπο.

ΚΑΛΥΨΑ (σύρουσα τὴν τράπεζαν ἐμ-πρὸς εἰς τὴν σκηνήν): — Διόλου, αὐτὸ μάλιστα μ' εὐχαριστεῖ. Καὶ τώρα, ἂν θελήσῃς, πλησίασε εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ ἄ εἶσαι ἔτσι καλλίτερος.

ΙΑΚΩΒΟΣ: — Εἰςχρίστω. (Πλησιάζει,

ταὶ ὡστε ν' ἀποτελεσθῶν πέντε κωμο-πόλεις τῆς Νέας Ἑλλάδος, ἱστορικαὶ ἐκ τῶν τελευταίων πολέμων.

ΙΑΚΩΒΟΣ (με σκαιότητα): — Ὁ ἄ σᾶς βί-λω σὲ κόπο.

ΚΑΛΥΨΑ (σύρουσα τὴν τράπεζαν ἐμ-πρὸς εἰς τὴν σκηνήν): — Διόλου, αὐτὸ μάλιστα μ' εὐχαριστεῖ. Καὶ τώρα, ἂν θελήσῃς, πλησίασε εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ ἄ εἶσαι ἔτσι καλλίτερος.

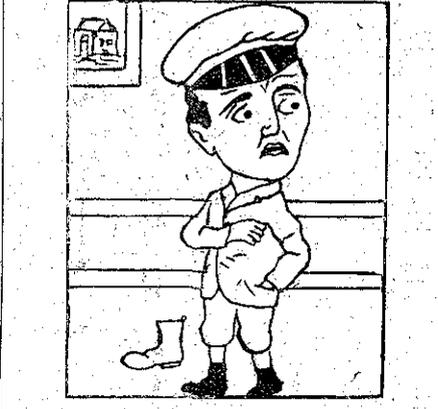
ΙΑΚΩΒΟΣ: — Εἰςχρίστω. (Πλησιάζει,

καθαρὰ τὸν τρόπον, ὡστε νὰ κάμετε τὸ θαῦμα καὶ σεῖς.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνων

— Δυστυχία μου! Ἐχασα τὸ ἕνα πα-πούτσι τοῦ μπαμπᾶ καὶ τώρα θὰ με δεί-ρῃ. Μοῦ τὸ βρῖσκετε;

β.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ.

BON	NA	NA	XA		
NH	KIA	I	AA	TΣO	ΔO
ΠE	PA	KIE	KPEΣ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-

σύρων τὸ κάθισμά του κατ' ἰδίαν). Ἦτο καιρός, πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Εἰκοσι-τέττερες ὥρες ἔχω νὰ βάλω φαί ἐπὶ στόμα μου! (Δαμβάνει ὄπωρικόν, ἀπὸ τὸ πιᾶτο πὺ τοῦ προσφέρει ἡ Κα-λυψώ, καὶ τὸ δαγκώνει με λαίμαυ-ρίαν. Δυνατά:) Τι ὠραῖο πὺ εἶνε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (ἰδία): — Τι κακομαθημέ-νος! Πῶς φαίνεται πὺς δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. (Δυνατά:) Ἄλλὰ πρέπει νὰ σοῦ κάμωμε συντροφιά. (Δαμβάνει ἐν ὄπωρικόν).

MARIA ΘΑΛΕΡΟΥ

Τὸς τῶν ὀδῶν
δηγόν τοῦ

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομῆ
τοῦ Κεφ. Β

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Κλίξ, κλίξ, κλίξ. Τὸ ἄλογο, ξεμένο στὸ μαγγανοπήγαδο, γυρίζει ἀκούραστο. Γυρίζει, κ' ἕνας - ἕνας οἱ κουβίδες ἀνεβαίνουν γεμάτο: νερό, ποῦ σαν κρουστάλλι πέφτει στὴ χαβούζα. Ἀπ' ἐκεῖ ἕνα στενὸ αὐλάκι, ἀνάμεσα στὰ ξόχτα, τὸ φέρνει στὸν περιβολάρη, κ' ἐκεῖνος τὸ μοιράζει στὰ λαχανικά, ποῦ με ἀγάπη τὰ βλέπει νὰ μεγαλώνουν καὶ ποῦ θὰ τοῦ δώσουν τὸ ψωμί. Τὸ μικρὸ παιδί τοῦ περιβολάρη καθέσαι κοντὰ στὴ χαβούζα καὶ κάνει καρβάνια ἀπὸ φύλλα· τὰ δένει με βοῦζα καὶ ἔπειτα τὸ ρίχνει στὸ αὐλάκι, με τὴν ἰδέα πῶς θὰ πάνε ἐκεῖ ποῦ ποτίζει ὁ πατέρας του.

Παρακάτω, ἕνας ἐργάτης κάνει δεμάτια κ' ἀμέριμος τραβᾷ τὸν ἀμανὲ του γεμάτος ζῶη. Κοντὰ στὸ σπίτι, δύο ἀρνάκια ποῦ τὸ μαχαίρι τοῦ μακελλάρη τὰ λυπήθηκε, βόσκουν καὶ πηδοῦν χαρούμενα.

Τώρα ρίχνω μὲτ' ἀπειρὶ στὸ ἀνθοκίλιο ποῦ περιτριγυρίζει τὸ σπίτι. Γύρω-γύρω ἢ ἀπριλίτικες τριανταφυλλῆδες σχηματίζουν ἕνα φράχτι ἀπὸ μυρωδάτα τραντάφυλλα, καὶ σὲ κάθε φύσημα γεμίζει τὸ σπίτι μιὰ γλυκειὰ μυρωδιὰ. Τὰ γιοῦλια, τὰ γαρουφάλια καὶ τὰ ῥιζάνια, ἀσπρα, ῥοζ, καὶ κόκκινα, γεμίζουν τὴς γλάστρες τὴς περιβολαροπούλας.

Ἡ ἀνεμώνες, ὑπερήφανες με τὴς πρᾶσινες φρεσιές των καὶ τὰ κατακκόκκινα καπελάκια των, γέρνουν με χάρι τὸ κορμί των στὸ λεπτὸ καὶ ἀδιάκοπο φύσημα.

Κλίξ, κλίξ, κλίξ, τὸ μαγγανοπήγαδο γυρίζει, τὸ νεράκι τρέχει ἀκούραστο καὶ δίνει τὴ ζῶη 'ς ὅλον αὐτὸν τὸν χρουόμενον κ' εὐτυχισμένον κόσμον.

Ὀμηρίδης.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Καθισμένος στὸ ἀκρογιάλι, ἐπάνω στὰ φύκια, εἶχα ὄψη τὸ βλέμμα μου στὸν «Ἀβέρωφ», ὁ ὁποῖος, ἀγαγμένος κοντὰ στὴν ξηρὰ, ἐφαίνεται σὴν νὰ ἐκοιμάτο. Τὸ κῆμα ἐκυλούσε ἡσυχα καὶ ντροπαλά ἐφιλούσε τὴ χρυσὴ ἀρμονιά. Ἐσπασε ἀπὸ τὸ ἀνέπεμπαν λογιῆς λογιῆς μαμαρογυῆδες στὸ πτόλημα τῶν τελευταίων χρυσακίντων τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἐσκέπαζε γιά μιὰ στιγμή με κάτασπρον ἄφρον; σὴν ἕνα κατάλευκο σινδόνι. Δύο τρεῖς χίνες ἐβούτηξαν μέσα στὸ νερὸ καὶ ἡσυχα ἡσυχα — ἄχ τι ὠραία! — ἔπλεξαν χωρίς θόρυβο, βουτώντας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν μακρὸ καὶ υπερήφανο λαϊμὸ τους στὰ βαθυκῆνα νερά.

Τὸ φλοιοβίωμα τοῦ κύματος ποῦ ἐμοι-αζε σὴν νανούρισμα μάννας στὸ μικρὸ της, πᾶρ' ὀλίγον νὰ με ἀποκοιμίση. Εἶχα καταμαγευθῆ ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν τὴς φύσεως. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἤκουσα μιὰ

φωνὴ νὰ με καλῆ. Ἔστρεψα καὶ εἶδα κατὶ συμμαθητᾶς μου. ποῦ μοῦ ἐφώναζαν.

Ἐξερρηνητῆς τοῦ Ἀπειροῦ.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Κόσμος 'στους δρόμους π' ἀσπρισαν
'Ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν σκόνη,
Στους κήπους δπου ἀκούεται
Μιά μουσική σόσυμένη...
Νεοὶ καὶ γέροι καὶ παιδιά,
Κόσμος παντοῦ διαβαίνει.
Ἡ ἕμερα σβεῖ μὰ ἡ κίνησις
'Ακόμα δὲν τελειώνει.

Σκιές, σκιές ἀδιάκοπα
Περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ μου
Κ' ἕνα θαρὺ μουρμουρίσμα
Βγάζουν οἱ δρόμοι, οἱ κήποι,
Ποῦ παίρνει θλιβερὸ σκοπὸ
Μέσ' τῆς νυκτὸς τὴν λύπη...
—Μέσα 'ς αὐτὸν τὸν θόρυβο
Τὶ σέρνεται ἡ σκιά μου;

Τὰ φῶτα ἀνάφτουε 'στὴ γῆ
'Ανάφτουε καὶ 'στὰ αἰθέρια...
Ὡ! νύκτα! πόσο προτιμᾷ
'Ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ πληθος,
Τάχერი σου ποῦ ἤρεμο
Στῆς φύσεως τὸ ἔθος,
Σκορπίζει χιλίεις μυρωδιές
Καὶ ποῦ μιλεῖ 'ς τ' ἀστέρια!..

Ἄφες με πάλι νὰ χαθῶ
Μ' ἀγάπη καὶ με πόθο
Στους μαυρισμένους πέπλους σου,
Ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ σου,
Νὰ δῶ τὴ θεία σου εὐμορφίαν,
Νὰ νιώσω τὴν πνοὴ σου...
Ὡ! νύκτα! Μοναχὰ μὲ σὲ
Τὸν ἑαυτὸν μου νιώθω!

Κῆμα

ΕΥΤΥΧΙΑ

— Ὑπάρχει εὐτυχία;
— Ὑπάρχει. Μπορῶ νὰ τὸ ὑπερα-
οπίσω· ἀναρίθμητες φορὲς τὴν ἡσθάν-
θη ἀφρων καὶ μουσικήν, ὅπως τὸ
ἀφρώδες κῆμα ποῦ «σκάζει 'ς τὰ κούρια»
ἢ μεγάλην, ἐκθαμβωτικὴν ἀκτινοβολόν.
— Ἡ διαφόθυμια, ἕν πρώτοις, ἢ τά-
ξις, με τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει
νὰ διευθετῆ τὰς ὑποθέσεις του, εἶνε ἢ
σταθερὰ εὐτυχία, ἢ αἰώνια ἀνάπαυσις.
Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον; Χιλιάδες
περιστάσεις, ἀπροσδόκητοι, μηδαμινὰ
καθ' ἑαυτὰς, μᾶς φέρουν τὴν στιγμήαν,
τὴν γαλβανίζουσαν δόνησιν τῶν κρυφῶν
χορδῶν, τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν διὰ τὴν
μικρὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν...

Ὁ καθηγητῆς μᾶς ἐσυνήθισε, — ἐπειδὴ

ἤμεθα πολλοί —, προκειμένου νὰ γράφω-
μεν Διαγωνισμὸν, νὰ ἐξαιρῆ τοὺς καλυ-
τέρους κατὰ τὴν γνώμη του, διὰ νὰ
γράφουν ἐλεύθεροι οἱ ἄλλοι. Προχθές
ἀνησυχητικῆ, ἐξαφανικῆ εἰδήσις μᾶς ἀνε-
στάσασ: «Διαγωνισμὸς! Διαγωνισμὸς!
Ἔφραε τὴς κόλλης!» Ἡτο τὸσον ἀπρο-
σδόκητον, ὅστε ἐφοβήθηκα πολὺ. «Ὁ
φόβος ἀπόλλυσι τὴν μνήμη», λέγει ἕνας
ἀρχαῖον ῥητόν, σοφώτατον, δι' αὐτὰς
ἰδίως τὰς περιστάσεις. Γάχα θὰ ἔγραφα
καλὰ; Εἶχα μελετήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦμον
βέβαιοι. Ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ γίνῃ.

Μετά δύο λεπτὰ εἰσηλθεν ὁ καθηγη-
τῆς. Ὁ κατάλογος ἀνεγνώσθη ταχύτατα
καὶ ἄρχισεν ν' ἀπαγγέλλῃ τὰ ὀνόματα αὐ-
τῶν, ποῦ ἐπορευε νὰ φύγουν. Με εἶχε πι-
άσει: — Ἔτσι ἀσυναιθίστως — ἕνα καρδιο-
χτύπι. Κρίσιμοι στιγμᾶι. Τὸ ὄνομά μου
ἐκλήσασε:

«... .., Τέλλος Ἄγρας, ...»
Δὲν τὸ ἐπερίμενα ποτέ. Ἀρπάζα τὸ
καπέλλο καὶ τὰ τετραδιά μου καὶ ἐσηκώ-
θηκα μ' ἐκνυτόσαν καλὰ - καλὰ - πρώ-
τη φορὰ ποῦ ἐγένετο αὐτό. Ἐγὼ δὲν
ἐκύτταξα κανένα. Ἐκατέβασα τὰ μᾶτια,
ἀνοιξα τὴν πόρτα κ' ἔφυγα.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἦμον ὁ εὐτυχέστερος
ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τέλλος Ἄγρας

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ, ἀνεβασμένη
στὸ ὑψηλότερον βουνὸ, ἀφίγει νὰ ξεπλῶ-
νεταὶ τὸ φῶς τῆς εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Ὁ
καταγάλανος οὐρανὸς φαίνεται ὅτι συμ-
μερίζεται τὸ πρωῖνὸ μεδίαμα τῆς ἀνοι-
ξεως, ἢ ὁποῖα μᾶς ἤλθε γρήγορα ἔφετος.
Σιγὰ σιγὰ ξημερώνει· τὰ παράθυρα ὅλων
τῶν σπιτιῶν εἶνε κλειστά καὶ ἡ πόλις φαί-
νεται σὴν νεκρὰ, ἀλλὰ τὰ γαυγίσματα τῶν
σκύλων καὶ οἱ προῖνοι ψαράδες δίδουν κά-
ποιαν ζωὴν εἰς αὐτήν. Ἡ νεαρὰ ἀνοιξις
ἔχει σκορπίση παντοῦ εὐωδιές, ἄνθη,
χρῶματα, καὶ τὸ πρωῖνὸ ἀεράκι κἄτι τι
μουρμουρίζει 'στὰ φύλλα καὶ τὰ κἀμνει
νὰ κινούνται σιγαλά, τινάζοντα τὴν
πρωῖνὴν δροσὴν των. Τὰ πουλάκια ἔχουν
ξυπνήσῃ προσ πολλοῦ καὶ ἤρχισαν τὰ κε-
λαδῆματά των, τὰ ὁποῖα ἐκυλούσαν ἀπ'
τὰ δένδρα χαϊδευτικὰ καὶ εὐμορφα, κατὰ
τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἤγγιζαν
τὰς στεγὰς τῶν σπιτιῶν δευτὰ-δευτὰ αἰ
ἀνοιξιάτικαὶ πρῶιναι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἐφεδρος Μπιμπήκος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Σοκολατιένος Λεκαρεὺς λέγει στὸν Πυ-
θαγόρα τὸν Σάμιον.
— Βλέπεις αὐτὰ τὰ ἄνθη τὰ ὠραία κ' εὐόδη;
— Τὰ ἄνθη τὰ βλέπω ἀλλὰ τὸ βῶδι ποῦ εἶνε;
— Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐφεδρου Μπιμπήκου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 145ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιού-
ται νὰ λάβουν μέρος ὁσοῦν μὲν ὄλοι ὄσοι ἔ-
χουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1914, ἐπὶ πλη-
ρωμῆ δὲ λεπτῶν πενήντα (50) εἰς γραμματό-
σημον οἱ ὅλοι συνδρομηταί, καὶ δραχμῆς
μίας (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει
νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημο-
σιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε
ὀλιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσότεροι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς
Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγω-
νιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς: «Διαθε-
βαίωσιν» καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μετ' ἀληθῆς
του ὀνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαθεβαίωσιν τὴν
«Διαπλασιν», ὅτι ὄλος τὰς ἀνωτέρω Πνευ-
ματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδε-
μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχθεν ἐκ
ἄλλου γραφοῦ ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς
τῶν Δημιῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων),
«λεγόμενῃ παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίζῃ βσί-
μον ὑπόνοιαν, ὅτι μία συλλογὴ, (καὶ ἀνὰ ἐξ-
ὴν ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιῶνῃ ἐπὶ λόγῳ τι-
μῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντιγραφὸν ξένης ἐρ-
γασίας ἀνεκδύτου, εἶτε ὑπεκρίθεισος, εἶτε
ἐκουσίως παραχρηθείσος, δικαιούται νὰ τὴν
ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ,
νὰναφέρῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν
διὰ τοιούτων λόγων ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύονται—ἀπὸ 1ης
προσεχοῦς Ἰουνίου,—αἱ ἐγχο:θησόμεναι Πνευ-
ματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ,
δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος
συνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν
ἤθελε τυγόν ἀνακαλύψῃ ὡς προεργασίας ἐξ
ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγέλια
πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη,
νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερί-
δος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἢ ἀντιγραφή, τὸ
ἔτος, ὁ τόμος, ἢ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν
ὅποιον ἔχει δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη
Ἀσκήσις.

Αἱ καταγγέλιαι, ἐξελεγόμεναι καὶ ἀποδει-
κνόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς τὸ ἐπι-
τροπὸν βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν των
βραβείων τοῦ διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ
λαμβάνονται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκή-
σεις ἐκείτης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαινεταί
ἰσὸς ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅση τὸ δυ-
νατὸν πλήρης: νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο
Ἀσκήσεις ἐκαστοῦ εἶδους, καθ' ἣν τὰξιν δη-
μοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰ-
διαίτερως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνθέτας νὰ πο-
φεύγουν τὰ τετριμμένα καὶ τὰ στερεότυπα,
τὰ χιλιάκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἄετός-ἔτος,
Ἀπ'-Ἰος-Αἰῶνος, Κίμωνος-Μῆλος κ.τ.τ. καὶ νὰ
σκέπτονται ὀλίγον διὰ νὰ κἀμουν νέας, πρᾶγ-
ματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, με λέξεις καὶ
συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ἈΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείτης Ἀσκήσεως, εἰς
τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεῖ-
κτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμο-
νήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώ-
σουν εἰς τὸ τετραδίου τὴν ἡλικίαν των, θὰ κατα-
ταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέρω Τάξιν, οἰανδή-
ποτε ἡλικίαν αἱ ἄν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ κα-
θαρογράμμεναι καὶ εὐαγάνωστοι, εἰς μεγάλα
τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ
φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρό-
γραφα ἀκατάστατα, μοντζουρωμένα, στεγο-

γραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ
καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευ-
ματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 145ον Διαγωνι-
σμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15ης
Ἰουνίου ἐ. ἔ. (Ἐμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε
ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ ταστάσει, πλη-
ρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικῶν).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμη-
του 1914, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διάπλα-
σιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέρην ἐκλογήν, ἐκ τῶν
ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ
ἀποκλειστικῶς. Τὸν Νοέμβριον θὰ δημοσιευ-
θοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ
νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ
1915. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναιτο νὰ
στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἰς αὐτοὶ με τοὺς ὄρους
πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁ-
ποίους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὀ-
δηγῶν περὶ βραβείων (φύλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος
145ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευ-
θοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐ-
τοίμως Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως,
διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρώτα
φύλλα τοῦ Ἰουνίου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

*Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδρυιδίου
τὴν 30ὴν Ἀπριλίου 1914.*

ΚΑΛΟΣ σε; Μανῆ, παιδιά μου! Ἄνθρωπὸ-
λιση καὶ μρωμένη νὰ εἶνε ἡ ζωὴ σε, σὴν
τὴν Πρωτομαγιά. Τὸ ὅποιον συμβαίνει πάν-
τοτε, ὅταν εἶνε κανεὶς καλὸς, ἐνάρετος, καὶ
κἀμνει τὸ καθήκον του.

Δὲν ἔχεις καθόλου δίκην, Φαίδων. Ἐνέ-
κρινε τοὺς «Δύο Δρόμους» τοῦ Ἑλληνικοῦ
Μεγαλείου, χωρὶς νὰ ξέρω ὅτι εἶνε ἀντιγρα-
φή. Καὶ καὶ μὲν τὸ ὑποπεύθη, ἀλλὰ δὲν
εἶχα τὴν βεβαιότητα. Ἐξ ἄλλου καὶ τὸ «Ἑλ-
ληνικὸν Μεγαλεῖον» δὲν ἤξευρον ὅτι αὐτὸ ἀπα-
γορεύεται· τὸ ἔκαμε καλῆ τῆ πίστει καὶ διὰ
τοῦτο, μᾶτις τὸ ἡρώτησα ἂν τὸ ποίημα εἶνε
ἰδικόν του, δὲν μὴ ἀπάντησε «μαλιστότατα!»
(ὅπως λέγεις ὅτι ἀπὸ ἀπαντῆς σου,) ἀλλὰ
ἔσπευσε νὰ μοῦ ὁμολογῆσῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν:
«Τὸ ἀντέγραφα με μὲ μικρὰς τροποποιήσεις; ἀπὸ
ἕνα βιβλίον». Ἐννοεῖς τὴν μεγάλην διαφο-
ράν; — Ὅσον διὰ τὰς συχνὰς ἐμφανίσεις τοῦ
Τέλλου Ἄγρας, μᾶτε ὅτι δὲν γίνεται καμμιὰ
μεροληψία, ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἐξῆς: Ἐπεκρά-
τησεν, εἰς τὸ μέσον κάθε Σελίδος Συνεργασίας,
νὰ δημοσιεύεται ἕν ποίημα. Δι' αὐτὸ χωριστὰ
κληροῦν τὰ περὶ καὶ χωριστὰ τὸ ποίημα
κάθε ἐβδομάδος. Ἀλλὰ οἱ μόνου ποῦ μοῦ στέλ-
λων τακτικὰ ποιήματα ἔβγα δημοσιεύσεως,
εἶνε τώρα δύο: τὸ *Κῆμα* καὶ ὁ *Τέλλος Ἀ-
γρας*. Οἱ ἄλλοι κἀπου-κἀπου μόνου στέλ-
λων κανένα τῆς προκοπῆς. Διὰ τοῦτο εἰς
κάθε φύλλον βλέπετε νὰ ἔχω πότε ἕν ποίημα
τοῦ Τέλλου Ἄγρας καὶ πότε ἕν ποίημα
τοῦ Κῆματος, σπανιώτατα δὲ κανεὶς ἄλλου.

Αἱ Ἀκροστιχίδες, Ὀνειρομένη Πατριδα,
διαίρονται εἰς Ἀπλάς, εἰς Διπλάς (Τρι-
πλάς, Τετραπλάς κτλ.) εἰς Ποικιλίας καὶ εἰς
Μεσοστιχίδας. Ὅταν μετὰ ἀρχικά γραμ-
ματα μερικῶν λέξεων σχηματίζεται μία ἄλλη,
εἶνε Ἀπλῆ Ἀκροστιχίς: (Ρωμύλος, Ἐκάτη,
Ἀγγὴ = ΡΕΑ.) Ὅταν μετὰ ἀρχικά μερι-
κῶν λέξεων σχηματίζονται μετὰ ἄλλη λέξεις, καὶ
μετὰ δευτέρα γραμμάτα τῶν ἰδίων, (ἢ με-
τὰ τρίτα κτλ.) σχηματίζεται ἄλλη μία, τότε

εἶνε Διπλῆ Ἀκροστιχίς: (ΡΑΔιον, ἘΝέα,
ἈΔρῶν = ΡΕΑ, ΑΝΑ.) Ὅταν μετὰ τὰ ἀρ-
χικά μερικῶν λέξεων, μετὰ δευτέρα καὶ με-
τὰ τρίτα τῶν ἰδίων, σχηματίζονται τρεῖς λέ-
ξεις, εἶνε Τριπλῆ Ἀκροστιχίς: (ΡΑΔιον,
ἘΑΛχρσος, ΑΣΑφῆς = ΡΕΑ, ἌΔΣ, ΔΙΑ).
Ὅταν μετὰ τὸ ἀρχικόν τῆς πρώτης μερικῶν
λέξεων, μετὰ δευτέρων γράμματα τῆς δευτέρας,
μετὰ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης,
σχηματίζεται ἄλλη λέξις, εἶνε Ποικιλῆ Ἀκρο-
στιχίς: (Ράδιον, νἘφος, γοΔνη = ΡΕΑ.) Καὶ
τέλος, ὅταν μετὰ τὰ μεσοτὰ γράμματα μερικῶν
λέξεων σχηματίζεται μία ἄλλη, εἶνε Μεσο-
στιχίς: (ἀοΡτή, συνἘτός, ὄΛΑκή = ΡΕΑ.)
Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα εἶδη. Ἐννοεῖται
ὅμως ὅτι γίνονται καὶ ἀπειροὶ ἄλλοι συνδυα-
σμοὶ καὶ ποιητικά.

Ἡμερῆς τοῦ Πνευσοῦ, φαίνεται ὅτι τὰς
ἡμέρας τῆς ἀρχῆς εὐκαιρεῖ κανεὶς ὀλιγώτερον
τώρα λοιπὸν ποῦ ἐπέρασεν καὶ αὐταί, γράφε
μου συχνότερα. Ναι, ὑπάρχουν πολλὰ παιδιά
ποῦ δὲν τὰ ἐνδιαφέρει τὸ περιόδικόν μας. Ἐ,
φυσικά· διὰ νὰ ἐνδιαφερθῇ κανεὶς διὰ κατὶ
πνευματικῶν, χρειάζεται καὶ μία πνευματικὴ
ἀνάπτυξις, τὴν ὅποια δὲν ἔχουν ὅλα τὰ παιδιά.
Ἐύχριστὸν πολὺ διὰ τὰς ὠραίας εὐχὰς σου,
Νικητᾶ! Τὸς κανόνας τῆς γλώσσης τοὺς δι-
δάσκει ἡ γραμματικὴ. Ἡ γλῶσσα ποῦ γρά-
φομεν συνήθως, εἶνε κῆμα τῆς ἀρχαίας καὶ
τῆς νεοελληνικῆς ἢ δημοτικῆς. Ἐπομένως
πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς δύο γραμματικά: τὴν
ἀρχαίαν, ποῦ διδάσκαται εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ
τὴν νέαν ποῦ δὲν διδάσκαται ἀκόμη, παρὰ εἰς
μερικά εὐρωπαϊκὰ πανεπιστήμια. Δυστυχῶς
δὲ, εἰς τὴν γλῶσσάν μας, δὲν ὑπάρχει καὶ
καμμιὰ μικρὰ, εὐσύννοτος Γραμματικὴ, ὅστε
νὰ τὴν διδάσκη καὶ ἕνας ποῦ δὲν εἶνε φιλόλο-
γος. Θὰ γίνοντο ὅμως καὶ τέτοια γραμματικὰ
ἀργότερα, ὅταν ἴσως καὶ ἡ νεοελληνικὴ θὰ δι-
δάσκαται εἰς τὸ σχολεῖον. Γλωσσικῶς, βλέ-
πεις, εὐρισκόμεθα εἰς μίαν κτώστασιν μετα-
βατικὴν καὶ κἀπως χαυώδη. Κανένας γράφει
με κανόνας ἰδικούς του.

Ἐνεκὰ πληθώρας ἐπιστολῶν καὶ ἐλλείψεως
χώρου, ἔχω κἀποῖαν καθυστέρησιν εἰς τὴν
Ἀλληλογραφίαν. Ὅραϊος ἐπιστολᾶς, τὴν
προηγούμενην ἐβδομάδα, ποῦ στείλαιαν καὶ οἱ
ἐξῆς: Βυζαντινῶς Ἀετός, Κῆμα τοῦ Ἰονίου,
Ἀνόρθωσις, Νιόβη, Ἀδῆα τοῦ Ἑλληνισμοῦ,
Τριτυμιώδης Θάλασσα, Προγυμνάσιον τῶν
Δολλορῶν, Μπουντιουλνῆ, Μπροντοκαπνι-
ομένη Γαλανόλευκος, Διάτρητος Κνανόλευκος,
Καστανὴ Γιανναιοπούλα καὶ Ἑλληνικὴ Ἑ-
μοιόλια. Εἰς τὰς κυριώτερας ἐπιστολὰς αὐτῆς
τῆς ἐβδομάδος, ἠπαντήσω ἐλλείψει χώρου, εἰς
τὸ προσεχές.

Καὶ μία δὴλωσις, σχετικῶς μ' ἐρωτήσιν
τοῦ Γενναίου ἰόνου Στρατηλάτου: Ψευδώνυμα
ποῦ προσβάλλονται διὰ Μ. Ἀγγελίων

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Φρουρός της Έπα-
λόφου, α. (Π. Π.) Φλογέρα του Βουκοῦ,
κ. (Σ. Δ.) Μυστική Φωνή, α. (Μ. Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Ἑλληνική Νίκη (0) μὲ Νέλλε,
Ἑλικωνιάδα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Λω-
δοναίον, Φάωνα, Τέλλον Ἄγραν.—τὸ Ἄσπρο
Κοράκι (0) μὲ Θηλυκὸν Διάβολον, Βαλκα-
νικὴν Συμμαχίαν, Ἑλληνικὴν Ἡμιολίαν.—
ἡ Ὑπόδομος Ἑλληνίς (0) μὲ Φάωνα Λο-
ρελάϊ, Τουργάνικο Βάλς.— ἡ Τελέουλλα (0)
μὲ Τέλλον Ἄγραν, Ὀνειροπόλον Καρδίαν,
Βαλκανικὴν Συμμαχίαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της:
Βυζαντινὸν Κλέος (ἐστεῖλα νὰ σὲ ἴδω λοιπὸν
τώρα ποὺ ἐτελειώσαν τὰ παιγνίδια ἢ μήπως
αὐτὰ δὲν τελειώθουν ποτέ;) Σοκολατέριον
Δεκανέα (βεβαίως, τὸ λογικὸν πρέπει νὰ διευ-
θύνῃ τὰ αἰσθήματα μὴν ἐξηγῶς ὅμως ὅτι
ὕπάρχουν κ' αἰσθήματα λογικά· γιατί ἀργεῖς
νὰ μὴ γράψῃς;) Δοξασμένον Μάνλιχο (καὶ
σύ ἀργεῖς! διευθύνει δὲν ἐμπορὶ νὰ σοῦ
δώσω, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φανερώω τὰ
ὀνόματα τῶν κρυπτομένων ὑπὸ ψευδώνυμον.)
Ἀνδιωμένη Πασχαλιὰν (τὸ σταλὲν ἐδμο-
σιεῦθη καὶ ἄλλοτε εἶνε πασίγνωστον.) Κυ-
ματίζουσαν Κωνσταντινούπολιν (ἔστω καὶ μέχρι τῆς
15 Μαΐου.) Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας (πολὺ
καλὸν γερμανικὸν περιοδικὸν εἶνε «Der gute
Kamarad» ὃ ἀδελφὸς σοῦ εἴμπορε νὰ ἐγ-
γραφή διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διεθνέος Βιβλιο-
πωλείου Ἐλευθερουδάκη καὶ Μπάρτ.) Δαφνο-
σπορὴ Ἡρώα (ὅλα ἐλήφθησαν, μὴν ἀνησυ-
χῆς.) Θάλασσαν (σύμπτωσις ἀπλὴ νὰ μὴ ἔχω
τόπον νὰ σοῦ ἀπαντήσω τὴν ἄλλην φωνάν·
ἴσα-ἴσα, αὐτοὶ οἱ Σύλλογοι ἀποταλοῦνται ἀπὸ
παιδιὰ τῆς ηλικίας σου, καὶ λίγο μικρότερα
ἢ λίγο μεγαλύτερα.) Ἐυδασηγιον Βράχον (εὐ-
χαριστῶ διὰ τὴν κάρταν, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαί-
δων τὰ βλέπω καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας· τί
φοβερός διωγμὸς!) Χρ. Ε. Ἄγγελ. (ναί,
ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς τριμήνους νὰ παί-
ρουν ψευδώνυμον ἢ διάρκειά του εἶνε πάντοτε
ἐτησία, ὥστε ἐφ, ὅσον ἀναγεῖναι τὴν συν-
δρομὴν των, θὰ τὸ ἔγουν, χωρὶς νὰνανεῶνουν
καὶ αὐτὸ.—ἐννοεῖται μέχρι τέλους Νοεμβρίου,
ὅτε λήγῃ ἡ ἰσχύς ὧων γενιῶν τῶν ψευδο-
νύμων.) Δωδοναίον (ἔχει καλῶς ἔστεῖλα ἐκ
νέου τὸ θον.) Προσφιλή Ἀνάμνησον (μὴν ἀ-
καπιτίζεσαι ἀπὸ συμππτώσεως πᾶς πηγαίνῃ τὸ
Λαχέτον τοῦ Συλλόγου σου;) Ἀτρομήτου Ἐδ-
ζωνάκι (εὐχομαι καλὰς προόδους εἰς τὸ πιάνο.)
Ἄγγελον Ἀγγεῶν (σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι!)
Κυριακὴν Μέλισσαν (ἐστεῖλα.) Φιλοπαρίδα
Ἑλληνίδα (τὰ ἐστεῖλα ἐκ νέου.) Παγνύριον
Πόθον (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου κ' εὐ-
χαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· χαιρετισμούς εἰς τὸν
καλὸν σου πατέρα ἐποῦ διαβάζει καὶ θαναμά-
ζει.) Βουλγαρομάχον Ἑλλάδα (βραβεῖον ἐ-
στεῖλα· φωτογραφίαν περιμένω τὸ ταχύτερον.)
Ταλαιπωρημένον Δωδεκάνησον (ἡ παρρηγέλια
σου ἐξετελέσθη τὴν 12 Ἀπριλίου.) Ἀκίνα
Χ. (ἐλήφθησαν.) Τουργάνικο Βάλς (ἐλυπήθη
ποῦ ἤλθεσ καὶ δὲν σὲ εἶδα ἐς ἄλλοτε.) Γ.
Θωμ. (εὐχαριστῶ ἔστεῖλα.) Δοξασμένον
Σπερχεῖον (ἔχει καλῶς.) Ἀκακίαν (ἐστεῖλα·
περιμένω καὶ γράμμα σου ἐκτενές, ἀφοῦ εἰς
τὸ προηγούμενον δὲν εἶχα τόπον ν' ἀπαντή-
σω.) Μεγάλην Ἰδιάν (σὲ δέχομαι μὲ χαρὰν·
γράφε μου· δὲν ἀμφιβάλω ὅτι μὲ μαγαπᾷς
ὅσον καὶ ὁ ἀδελφός σου.) Ποθητὴν Ὀδῶν
(ἐστεῖλα.) Π. Μπαρ. (ἔλαβ' εὐχαριστῶ.)
Τέλλον Ἄγραν, Στεγαγιὸν τοῦ Ἀνέμου,
Πυθαγόραν τὸν Σάμιον κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην
Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου.
(Δι' ἰώσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2ας Ἰουλίου.)

213. Δεξιόγραφος
Στόν Ὀλυμπον τὸ πρῶτόν μου,
Ὅσοτόν τὸ δευτέρόν μου.
Καὶ ἦρωα ἡμίθεον
Ἀηλοὶ τὸ σύνολόν μου-
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεραΐδας

214. Στοιχειόγραφος
Μὲ κεφάλι ἂν μᾶφῃς,
Καίω, ψῆνον, ἀπολυμαίνω.
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Ὅρος τῆς Γραφῆς σημαίνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

215. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονο-
γρίφου
Ἄν διόλου δὲν θιγῆθῃ,
Μέγας κρῶτος νικουοῦθῃ.
Ἄν ὁ τόνος κινήθῃ,
Κ' ἕνα γράμμα του ἀλλαχθῃ,
Ζῶων γίνεται τροφή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

216. Φύρδην Μίγδην
Σῆξιες νοῖδ στρακτίον νὰ μοῦθι στήχρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πηνυκῆσισης τῶν Δολλαρίων

217. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς, κε-
κρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη.
1.—Ὁ Διδάσκαλος: Ὁ μαλακὸς τί μέρος
λόγου εἶνε;
2.—Ὁ Νίκος, ἀπρόσεκτος: Τί; πόσο;...
Ρῆμα ἐνεργητικόν!
3.—Ὁ Διδάσκαλος: Ἄ, Νίκο! πάντα
ἀπρόσεκτος εἶσαι.
4.—Ὁ Νίκος: Ὅχι! ὄχι! ἤθελα νὰ πῶ
ἐπίθετον.
Ἡ κῆτος τῆς Πυραμίδος ἀποτελεῖ μο-
σικὸν ὄργανον. Τὸ σχῆμά της ἔχει οὕτω:

+
+
+
+
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

218—222. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, δι' ἀνταγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ἀρχή, ἰέρμα, ρῆμα, σῆκον, ἴμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδου

223. Διπλή Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ
τρίτῃ ἐπιθετον.
1, Ἡρώς ἡμίθεος. 2, Ζῶων δειλόν. 3, Ὀ-
ρος τῆς Ἑλλάδος, κατοικία τῶν Μουσῶν.
4, Ἄττικὸς ρήτωρ. 5, Ἀρχαῖος τραγικὸς
ποιητής.
Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμποπούλου

224. Φωννηεντόλιπον
Τς - τν - σπν - φλς - * - χρνς - κ - ζλψ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σουφρατίττας

225. Γρίφος
Φ λ ι : = μ ' = και ε ι ε ι ε ι : : Φ λ =
= = = και ε ι ε ι ε ι : : Φ λ =
= = = και ε ι ε ι ε ι : : Φ λ =
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5

51. Ἔρις (ἔρ, εἶς.)—55. Σύμη (σί, μι.)
—56. Ἄσμα - ἄσθμα.—57. Ἄερος - Θέρος.
58. Α Ε Σ 59. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ρ Υ Ο (ἔσθης, Σικελία, Ἀθη-
Τ Τ Τ νᾶ, λιγόν, Ὅσσα, Νει-
Ε Λ Β Ε Τ Ι Α λος, Ἴος, καλός, Ἡ-
Π Ρ Μ λιος.)—60—62. 1,
Α Π Ι ΠΑΡΓΑ (τᾶ ΓΡΑ-
Ι Η Σ Πτᾶ...) 2, ΚΥΜΗ
(Ἡ ΜΥΚάλη...) 3,

ΧΑΝΙΑ (φᾶΛΑΙΝΑ Χρησιμεῖ.)—63. Μ-
ΔΣ - Π - Τ - Τ = Μῆ δις ἐπὶ τὸ αὐτό. ΥΕ-
ΑΗ - ΗΕ = Ὑπερ πάτης θνήσκω (ΜΥΓιάς,
ΔΕ, ΣΑμος, ἸΗλός, ΤΗΛόγος, ΤΕνε-
δος.)—64. Μῆδενα πρὸ τοῦ τέλους μακά-
ριζε.—65. Ἡ Διάπλασις μ' ἐνθουσιάζει (εἰ
διὰ πλ - ἄς εἰς μ' ἐν - θ' οὐς ἔα ζῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον μὲ παχῆς στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διλιγώτεραι τῶν 15 πληρῶ-
νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχῆς ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, υπολογίζεται ὡς 8ῆ
λέξις ἀπλᾶ.—Ἄ μὴ συνοδοιῶμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[Δ' - 11]
Πρὸ Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου ἐπιθυμῆι ἄλλη-
λογραφίαν μὲ τὴν Βαλκανικὴν Συμ-
μαχίαν.

[Δ' - 12]
Πῆν ψῆφὸ σας σὸ
ΝΑΥΑΡΧΟ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 169.)

ἈΘΗΝΩΝ: Κ. Κανάσης, Θεοδώρα Καραβέ-
λου, Ν. Μηφοῦρος Στόλος, Φωτοβόλος Ἥλιος Γ.
Ε. Μανθῆας, Ἀνδιωμένη Πασχαλιὰ, Ν. Σ. Κου-
τσουβέλης, Ἰωάν. Σ. Κουτσουβέλης, Χαρίλ. Π.
Τσονόπουλος, Ἰωάν. Ν. Ζαγανιάσης, Δ. Κεμερτζής.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανλινός.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἰ. Κολφ. Θ. Ἀγγουδής.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Παναγιότα Καραῖου, Ἀθαν
Καρούζος, Χρ. Ι. Καρούζος,
ΒΕΑΚΑΣ: Μοσχοβόλον Κεῖνον.
ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΗΣ: Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου,
Βασ. Σ. Μεσσηνίτης,
ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Χ. Γ. Διαπάκης, Νικ. Σ. Μα-
λαγασθῆς.

ΘΗΒΩΝ: Σῶτος Δ. Μαρίνος, Ἀθηνᾶ Ν. Ἀν-
δριανού.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Λοῦς - νιὲ Μπουγιήν.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Δέσποινα Κ. Δημητριάδου.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος, Ἀθανάσ.
Π. Ρεμπουτζάνος, Κασίτριον Καλαμών.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀντ. Δ. Παδοβάς, Ἰωάν. Κα-
ροῖλας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γεωργ. Ι. Γεραφής,
ΚΥΑΘΙΩΝ: Δοξασμένος Σπερχεῖος, Αλοεύς,
Ροδόσσια Ἀδγῆ, Δημ. Σ. Δήμου, Κύμα τοῦ Θερ-
μαϊκοῦ.

ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ροδωνιά, Ἑλληνικὴ Ἡμιολία.
ΛΑΜΙΑΣ: Κωνστ. Χρ. Ἐλασσόνας.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἀνδρ. Σ. Βασιλείου.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Στυλ. Δ. Βησιόνης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πάτριον Ναυτάπουλο, Γιαν. Δ. Ἀ-
λεξόπουλος, Ντηντίης Ι. Φορμακίδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γοβινθῶν τῆς Ἐρημονήσου.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεωρ. Κ. Καροῦτης, Σωτηρ.
Ν. Τζωροζώπουλος, Ἄλ. Α. Κλειδάνας.

ΥΔΡΑΣ: Πάνος Ι. Παντελάκης, Ἀθανασία
Ράλλη, Ἐμ. Κ. Σκουζῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐθόντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῖδα καὶ ἐκληρωθῆ-
σαν οἱ ἔξῃς δύο: ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΖΑΓΑΝΙΑΡΗΣ
ἐν Ἀθήναις καὶ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Α. ΒΑΗΣΙΑΝΗΣ
ἐν Ν. Φαλήρῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς
μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὕψηλους
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστοῦ καὶ χρησιμωτάτου εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 3 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20. Includes subscription rates and publisher information for NIKOLAOS P. PAPAIOPOYLOS.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)
—Καὶ σὰς βεβιαῖω, ἐξηκολούθησεν ὁ
κακοῦργος, ὅτι εἶνε ὑπέρογκος...

—Φαντάζομαι, διέκοψεν ὁ Τζούλης·
ἔπρεπε νὰ γράφατε τὸ πλήρωμα τῆς θαλά-
μηγού, νὰ πληρώσετε τὸν Μαρκήσιον...

—Καὶ ἄλλα πολλά, ποῦ δὲν μπορείτε
νὰ τὰ ξέρετε, παιδιὰ μου. Εἶνε ὅμως δι-
κὸν νὰ βγάλω ἐγὼ αὐτὰ τὰ ἔξοδα. Γι'
αὐτὸ, μὰζὶ μὲ τὸ γράμμα σου, ποῦ θὰ
στείλω στὸν κ. Ρισανέλ, θὰ τοῦ ζητήσω
ὡς λύτρα, δέκα ἑκατομμύρια φράγκα.

—Ὅσον ἀπειρος καὶ ἂν ἦτο ὁ μικρὸς
Λουλού, δὲν ἠμπόρесе νὰ μὴν ἀναπηδήσῃ,
ὅταν ἤκουσε τὸν φανταστικὸν αὐτὸν ἀριθμὸν.

—Ὁ Τζούλης ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς:
—Δέκα ἑκατομμύρια. Πρ! τιποτένια
πράγματα.

—Ὁ κ. Δικ ὕψωσε τοὺς ὦμους.
—Μὴ ἐννοεῖται τιποτένια πράγματα,
εἶπε, γιὰ ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἔχει τουλάχιστον
σαράντα. Τί εἶνε δέκα ἑκατομμύρια,
ὅταν πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τοῦ μο-
νάκριβου παιδιοῦ του;... Ἄ, μπορείτετε

«Ὁ Λουλού ἤρχισε νὰ γράφῃ...» (Σελ. 181, στ. 6)

νὰ εἶθε ἤσυ-
χοι, ὅτι ὁ κ.
Ρισανέλ δὲν
θὰ σέβῃ καμ-
μια ἀντίρρηση.
Ὅστε θὰ θε-
λήσῃ νὰ μοῦ
κάμῃ τίποτε,
γιατὶ ξέρεῖ ὅ-
τι δὲν μπορεῖ.

Ἐδῶ στὸ Μα-
ρόκκο νόμος δὲν
μὲ πιάνει. Κά-
μνω ὅ, τι θέλω
ἐγὼ, γιατί ὁ
σουλτάνος εἶνε
φίλος μου.

Ὅμιλῶν ὁ-
λονέν, ὁ ἀρχι-
ληστής ἐτοποθέτησε ἐμπρὸς εἰς τὸν Λουλού
μῖαν κόλλαν χαρτὶ καὶ ἕνα καλάμαρι.

—Γράψε, Λουλού, τῷ εἶπε· γράψε,
παιδί μου, στὸν πατέρα σου.

—Τρέμων, ὁ Λουλού ἐπῆρε τὴν πένναν
καὶ ἐκύνταξε τὸν Τζούλην ὡς διὰ νὰ τὸν
συμβουλευθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ὁ μαθητευόμενος ὕψωσε τοὺς ὦμους
καὶ μὲ λύσαν ἀνέκραξε:

—Γράψε, καλέ, γράψε!.. Δὲν
βλέπετε ὅτι εἶμεθα στὰ νόγια αὐ-
τοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν μπο-
ροῦμε νὰ κάμωμε ἄλλο τίποτα,
παρὰ νὰ υποκύψωμε στὴ θέλησί
του;

Ἀμέσως ὁ Λουλού ἤρχισε νὰ
γράφῃ.

Ἐνόσω ἔγραφε, σιγῇ θανάτου
ἐβασίλευεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

—Πολὺ καλὰ.
Κατόπιν ἠτοιμάσθη νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ
Τζούλης τὸν ἠρώτησε:

—Καὶ σὲ πόσον καιρὸ λογαριάζετε νὰ
λάβετε τὰ λύτρα ἀπὸ τὸν κ. Ρισανέλ;
—Ὁ κ. Δικ ἐσκέρθη ὀλίγον καὶ ἀπε-
κρίθη:
—Θὰ τοῦ δώσω προθεσμίαν ἐνός μη-
νός. Τόσος καιρὸς θὰ τοῦ χρειασθῇ διὰ νὰ
λάβῃ χρήματα.

«Ἡ αἰλή αὐτὴ ὠμοιάζε μὲ ἀγοράν...» (Σελ. 182, στ. 8)

«Ἀγαπητέ μου Μπαμπᾶ,
«Ὁ Τζούλης κ' ἐγὼ ἤχμαλωτισθήμεν
ἀπὸ μίαν συμμορίαν ληστῶν, οἱ ὅποιοι
μᾶς ἔφεραν εἰς ἕνα ἀρχαῖον πύργον, μέσα
εἰς τὰ βουνά, καὶ εἶμεθα τώρα φυλακι-
σμένοι. Μᾶς μεταχειρίζονται ὁμῶς καλὰ.

Ἄνυπομονῶ νὰ σὲ ξαναἰδῶ, μαμμά
μου, καὶ σένα, μπαμπᾶ μου. Σὲ παρακαλῶ
λοιπὸν νὰ κάμῃς ὅ, τι πρέπει διὰ νὰ ταμιω-
θῶμεν τὸ γρηγορώτερον.

«Σὲ κατασπάζομαι, καθὼς καὶ τὴν
μαμμά.

«Ὁ ἀγαπῶν σε υἱὸς
«Λουλού».

Ὁ κ. Δικ ἀνέγνωσεν αὐτὴν τὴν ἐπι-
στολὴν προσεκτικῶς, ἐδιόρθωσε δύο ἑρρο-
γραφικὰ λάθη ποῦ εἶχε, καὶ εἶπε:

—Πολὺ καλὰ.
Κατόπιν ἠτοιμάσθη νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ
Τζούλης τὸν ἠρώτησε:

—Καὶ σὲ πόσον καιρὸ λογαριάζετε νὰ
λάβετε τὰ λύτρα ἀπὸ τὸν κ. Ρισανέλ;
—Ὁ κ. Δικ ἐσκέρθη ὀλίγον καὶ ἀπε-
κρίθη:
—Θὰ τοῦ δώσω προθεσμίαν ἐνός μη-
νός. Τόσος καιρὸς θὰ τοῦ χρειασθῇ διὰ νὰ
λάβῃ χρήματα.